

AUTORSKÉ PRÁVO TSO

(Autorské právo TSO je součástí Ústavy TSO)

Protože kultura je sférou svobody, nelze v ní téměř nic metodicky předepisovat. To, co v kulturní organizaci (rodině, škole atp.) souvisí s politikou, se řídí příslušnou metodikou politického orgánu horní trojnosti, popř. Občanskou smlouvou TSO, co se v ní týká ekonomiky, se řídí příslušnou metodikou ekonomického orgánu horní trojnosti, popř. Stanovami HO TSO. Avšak to, co se v ní týká kultury, se může řídit jen svobodnou vůlí jednotlivce. Ani autorské právo do toho nemusí zasahovat. Autorské právo neusměrňuje svobodnou volbu, svobodné poznávání, či svobodnou tvorbu, ale může chránit zájmy autora, ve vztahu k jeho autorskému dílu, proti zvlášť okolního světa, a obráceně také okolní svět proti přílišné hrabivosti autorů...

Dle Autorského práva lze pak pronajmout disposiční práva k autorskému dílu, která jsou poněkud odlišná od disposičního práva k pozemkům a přírodním zdrojům:

a/ disposiční právo k pozemkům a přírodním zdrojům pronajímá (neprodává, nedaruje) obec

b/ disposiční právo k autorskému dílu pronajímá, propůjčuje, prodává či daruje samotný autor (popř. jeho dědic)

Ten, komu lze disposiční právo k autorskému dílu pronajmout, propůjčit, prodat či darovat, je hospodářská organizace, popř. jiný autor (např. námět hry „Revizor“ koupil Gogol od Puškina):

A/ autorské dílo = předmět autorského práva objevitele, vynálezce, filosofa, umělce aj.

B/ autorské dílo = předmět disposičního práva, jako tržní zboží produkované hospodářskou organizací (HO)

Autorské i disposiční právo je dědičné. Disposiční právo dle uzavřené smlouvy, autorské právo dle ustanovení kulturního orgánu horní trojnosti (osvědčilo se jeho trvání cca 50 let po smrti autora).

Porušení autorského (i disposičního) práva spadá v TSO pod občanský soud, jako způsobená škoda. K tomu je ovšem zapotřebí prokázat autorství, nejlépe podle společenské evidence autorských práv. Takovou evidenci vede

v TSO pověřená HO TSO. jejímž zřizovatelem je kulturní sféra (orgán) horní trojnosti (v totalitách tzv. „Patentní úřad“ atp.). Tato HO je financována z tržeb za poskytnuté služby (pokud jsou autory využívány), tj. za:

1/ evidenci autorského práva

2/ zprostředkování převodu disposičního práva smlouvou

3/ výběr (popř. vymáhání), evidenci a převod výnosů z pronájmu disposičního práva

Zde by mohla ustanovení Autorského práva končit, kdyby nebylo následujících potíží:

PŘIMĚŘENOST AUTORSKÉHO a DISPOSIČNÍHO PRÁVA

Jediné zaevidování (na jednom místě) autorského práva by mělo stačit k jeho respektování na celé Zeměkouli. Protože tomu tak v současných totalitách není, bude taková ochrana autorských práv možná jen v rámci TSO. Snad dobrý příklad TSO a jeho osvěta přivede časem k napodobení také okolní svět.

Historie nás může poučit, že objevitelé a vynálezci umírali zpravidla v chudobě, zatímco podnikatelé na jejich objevech a vynálezech zbohatli i bez disposičního práva, které uměli vždy nějak obejít. I v současnosti jsou nastaveny totalitní zákony výhodněji pro podnikatele, např. tím, že patentní ochrana platí jen v tom státě, v němž je patent s příslušným poplatkem přihlášen...

Také nepanuje shoda v posuzování rozdílu mezi poškozováním práva autorského a disposičního:

X/ poškozování autorského práva = tržní kopírování (produkce) autorského díla bez disposičního práva

Y/ poškozování disposičního práva = kopírování tržního zboží - např. si sami uděláme Rubikovu kostku, okopírujeme CD atp.

Rozdíl mezi obojím poškozováním (X,Y) je natolik problematický, že např. kopírování Rubikovy kostky máme za kutilství, zatímco kopírování CD máme za krádež (výrobce kopírovací techniky bychom tedy měli pokládat za spolupachatele).

Je věcí veřejného mínění (v daném případě občanů TSO), zda chce či nechce pokládat kutilství za poškozování autorských či disposičních práv. Zdravý rozum však praví: V sériové či hromadné výrobě jsou výrobní náklady na jednotlivé výrobky podstatně nižší, než v kusové výrobě. Projeví-li se to také na ceně zboží, nevyplatí se kutilům nic kopírovat. Pokud se kutilům

kopírování vyplácí, pak je evidentně cena produktu hromadné výroby přemrštěná. To evokuje akademickou otázku: Kdo je tu vlastně chamtivý (resp. zloděj)? Autor (žádá přemrštěný nájem), výrobce (nadsazuje cenu) nebo kutil (udělá si sám, co si nemůže koupit)?...

Také není shody v otázce, kde vlastně autorská a disposiční práva končí. Tak např. si koupíme dům. Má být poplatek za autorské právo (architektovi, stavitelovi, zedníkům, instalatérům, elektrikářům atd.) zahrnut jednorázově již v ceně domu, nebo má být na nás vymáhán při každém vstupu do domu?

PŮVOD NÁZVU TSO

Název TSO je dán samotnou realitou. Jeho nezvyklost je dána naším tendenčním poznáváním reality:

*„ Setrvá-li člověk u dosavadního materialismu,
dostane se do strašných propasti...
nutně klesne na úroveň podlidskou. “*
(Rudolf Steiner)

Svět, který známe ze své obvyklé každodenní zkušenosti, je světem relativních projevů, založených na kontrastu opaků (vnější/vnitřní, muž/žena, tem- né/světlé, nahoře/dole, nemocné/zdravé, zlé/dobré atp.). Tak ho také našemu vnímání zrcadlí naše smysly. V prostoru nám tyto relativní opaky zrcadlí současně vedle sebe (např. jako úplněk Měsíce v okolní temnotě), v čase postupně za sebou (např. jako střídání dne a noci). Jenže:

„Naše smysly nás neklamou, ale náš úsudek nás klame!“ (J. W. Goethe)

Náš úsudek se k vnímaným opakům staví jako soudce ke sporným stranám (žaloba/obhajoba):

A/ Spravedlivý (poctivý) soudce nejdříve řádně vyslechne (vnímá) výpověď obou sporných stran (v čase = jednu po druhé), potom obě výpovědi vzájemně porovná (v prostoru = uvede je do vzájemného kontrastu současně vedle sebe = uvažuje o nich) a teprve potom ke každé zvlášť zaujme své stanovisko (v čase = posuzuje jednu po druhé), tj. vynese svůj soud (JE/NENI, vinen/nevinen)

B/ Nespravedlivý (nepoctivý) soudce zaujímá své stanovisko (nespravedlivý' soud) předem, podle kritérií, jež s předmětem sporu nijak nesouvisí (nesympatické/sympatické, nepříjemné/příjemné, cizí/blízké, bohatý/chudý, štedrý/lakomý atp.), takže vzájemné porovnávání je již zbytečné (= vyloučené uvažování). Nespravedlivý soudce se tím předem ztotožňuje s výpovědí jedné ze sporných stran (žaloby či obhajoby), čímž se stává ve sporu svědkem jedné strany (žaloby, či obhajoby), takže v daném případě nemůže být a nesmí být soudcem, neboť je fakticky žalobcem či obhájcem.